

Оно што је морално неприхватљиво не може да буде политички добро. Зато је за део гласача Демократске странке неочекивана вест дошла са прославе Републике Српске, где је председник Тадић примио одликовање које су претходно добили осуђени и оптужени за ратне злочине. Муњевито је уследила серија одјека и реаговања, али муњевито су откривени и експлозив, оружје и осумњичени атентатор на српски елитни скуп у Бањалуци. Затим је из одјека и реаговања издвојен и стигматизован терориста, како га је назвао Ивица Дачић, писац из Улциња, па су уследили одјеци и реаговања на тог писца, али и дипломатска нота Србије Црној Гори у којој се анализира целокупан опус овог аутора награђеног престижном европском наградом.

Пошто је писац и саветник председника Скупштине Црне Горе, ова се и званично оградилa од његових ставова. Огласили су се и бивше дипломате и аналитичари, а јавно су се споречкали писци са писцима, новинари са новинарима, психолози...

Човек који се гнуша сваке врсте насиља, неопрезно, како је сам рекао, потписао је подршку колеги због права на слободу мишљења и говора и доживео медијски линч, а најављена је његова смена у значајној државној институцији...

Узрок свих ових бурних и непријатних догађаја, вађења из контекста, подметања, злурадости, додавања, квалификовања - заборављен је. И зато много тога што се ових дана тим поводом дешава подсећа на текст Ноама Чомског: "Десет стратегија манипулације становништвом". Помињем само четири. Стварање проблема, буђење емоција, величање глупости и преусмеравање пажње.

Треба створити проблем, вели Чомски, да би део јавности реаговао на њега. На пример: изазвати и преносити насиље са намером да јавност лакше прихвати ограничавање слободе, економску кризу или да би се оправдало рушење социјалне државе.

Злоупотреба емоција је класична техника која омогућава приступ несвесном, па је касније могуће на том нивоу спровести идеје, жеље, бриге, бојазни или принуду, или пак изазвати одређена понашања. Јавност треба подстицати у прихватању просечности. Потребно је убедити људе да је пожељно бити глуп, вулгаран и неук. Истовремено треба изазивати отпор према култури и науци.

Цивилизацијски искорак би био да се проговори о суштини проблема чије се последице све тегобније осећају.

(Блиц, 21. 1. 2012)